

Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci – Numărul Opt

Muntele

Jeff Pippenger

2026-04-05

Muntele Schimbării la Față, pentru Petru, a avut loc între Panium și cruce și, pe o altă linie, Petru se află între botezul lui Hristos, de la începutul lucrării Sale, și momentul imediat următor intrării triumfale, la încheierea lucrării Sale. Aceste trei semne de hotar — botezul, muntele și încheierea intrării triumfale — sunt marcate de cele trei ocazii în care a vorbit Tatăl ceresc. A treia oară, în Ioan 12, este atunci când grecii Îl căutau pe Isus. Botezul este 9/11, muntele este în istoria de la Panium până la legea duminicală din versetul șaisprezece. Pentru Petru, a fost Panium, apoi muntele, până la încheierea intrării triumfale, care a fost chiar înainte ca Hristos să fie proslăvit a doua oară.

Acum sufletul Meu este tulburat; și ce voi zice? Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta; dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta. Tată, proslăvește Numele Tău. Atunci a venit un glas din cer, zicând: L-am și proslăvit și-L voi mai proslăvi. Norodul deci, care stătea acolo și auzea, zicea că a fost un tunet; alții ziceau: Un înger I-a vorbit. Isus a răspuns și a zis: Nu pentru Mine a venit glasul acesta, ci pentru voi. Acum este judecata lumii acesteia; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și Eu, dacă voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage pe toți la Mine. Zicea lucrul acesta ca să arate cu ce moarte avea să moară. Ioan 12:27–33.

Linia care este încadrată de Leviticul douăzeci și trei și de perioada Cincizecimii are un reper de început alcătuit din trei pași, urmați de cinci zile, și un reper de încheiere cu caracteristici identice. Între aceste repere, treizeci de zile reprezintă perioada preoților, care se încheie la sărbătoarea trâmbițelor. Sărbătoarea trâmbițelor, înălțarea lui Hristos după patruzeci de zile în care i-a învățat față către față pe ucenicii Săi după învierea Sa și ziua ispășirii reprezintă cei trei pași ai încheierii liniei din Leviticul douăzeci și trei. Acești trei pași sunt urmați de cinci zile până la Cincizecime și până la sărbătoarea Corturilor. A treia oară când Tatăl ceresc a vorbit a fost chiar înainte ca grecii, reprezentându-i pe aceia care sunt chemați afară din Babilon la legea duminicală, să caute o audiență la Isus. Chiar înainte de legea duminicală, Isus identifică înălțarea steagului la cruce. Pământul a fost luminat cu slava Sa la 9/11 și este luminat din nou la legea duminicală.

Cezareea lui Filip, care este Panium, este ceasul al treilea, iar Cezareea Maritima este ceasul al nouălea al crucii, când este rostită chemarea de a ieși din Babilon. Înainte de cruce, pe când se află în istoria profetică a Paniumului, Petru este la munte, dar încă înainte de încheierea intrării triumfale. Panium continuă până la crucea din versetul șaisprezece. Petru în Panium este chiar înaintea istoriei în trei pași a sărbătorii trâmbițelor, a înălțării și a ispășirii din Leviticul douăzeci și trei. Petru se află în cele treizeci de zile ale instruirii speciale a preotului.

Simon devine Petru la Panium și mai are un pas pe munte înainte de intrarea triumfală. Intrarea triumfală ilustrează parabola celor zece fecioare. Numai cinci intră la nuntă, iar cele cinci zile dintre reperul triplu și Cincizecime reprezintă începutul intrării triumfale. Ea începe la sărbătoarea trâmbițelor, dar acel reper constă dintr-o combinație de trei repere. Ca un singur reper, ele identifică atacul asupra Nashville cu sărbătoarea trâmbițelor. Mesajul Strigătului de la Miezul Noptii tocmai va fi fost confirmat, iar procesiunea celor cinci fecioare înțelepte începe procesul care conduce la moartea, îngroparea și învierea crucii, care este legea duminicală.

Petru se află în Panium când corectează predicția cu privire la mingile de foc ale Nashville-ului și înainte ca sărbătoarea trâmbițelor să fie sunată la împlinirea predicției. El trebuie, din necesitate profetică, să meargă mai întâi la munte, căci muntele a fost înaintea intrării triumfale. Înainte ca Avraam să meargă la munte, numele i-a fost schimbat, iar numele lui Petru a fost schimbat în Panium, înainte ca el să meargă la munte. Muntele este încercarea lui Petru înainte ca predicția cu privire la mingile de foc ale Nashville-ului să se împlinească. Împlinirea este a treia și turnesolul prin care caracterul se manifestă fie ca bucurie, fie ca rușine.

Linia anului 457 î.Hr. se încheie între Rafia și Panius; legământul din capitolul șaptesprezece din Geneza se aliniază cu Rafia, iar legământul din capitolul șaisprezece din Matei 16 se aliniază cu Panius. Din Panius, Petru merge la munte, așa cum Avraam a mers la jertfirea lui Isaac. Muntele din linia lui Petru se aliniază cu muntele din vremea lui Avraam.

Semnul de hotar al lui Avraam a constat în trei zile. La intrarea triumfală, doi ucenici au fost trimiși să aducă o măgăriță pentru a-L purta pe Hristos, iar în linia lui Avraam, călătoria sa de trei zile începe cu alegerea a doi slujitori și a unei măgărițe pentru a purta lemnele pentru jertfirea lui Isaac. Călătoria de opt sau șase zile a lui Petru spre munte a fost de trei zile pentru Avraam. Petru, în Panium, este înaintea muntelui și înaintea dezlegării măgăriței care începe intrarea în Ierusalim, care este locul unde au început cele trei zile ale lui Avraam. La intrarea triumfală, Hristos S-a oprit pe Muntele Măslinilor și a plâns pentru Ierusalim, marcând astfel încheierea relației de legământ dintre Dumnezeu și vechiul Israel literal. Muntele lui Petru este înaintea intrării triumfale; muntele lui Hristos este în timpul intrării triumfale, iar muntele lui Avraam este la încheierea intrării.

2026 este anul alegerilor intermediare, când cel de-al două sute cincizecilea an al celui de-al șaselea împărății din profeția biblică își sărbătorește domnia glorioasă. Acea sărbătoare, ca punct median profetic, se aliniază cu Antioh cel Mare în 207 î.Hr., punctul median dintre Rafia și Panius, care marchează sfârșitul celor două sute cincizeci de ani socotiți din 457 î.Hr.

Pe măsură ce luăm în considerare cele patru linii care constau din capitolele unsprezece până la capitolul douăzeci și doi, care au fost desigilate până acum, (poate că există și alte exemple), ne îndreptăm acum spre acele capitole din Hristos, Lumina lumii. Capitolul unsprezece este Botezul, iar capitolul douăzeci și doi este Întemnițarea și moartea lui Ioan. Ioan se află la început și la sfârșit, iar capitolul șaptesprezece, capitolul din mijloc, este Nicodim.

„Nicodim venise la Domnul gândindu-se să intre într-o discuție cu El, dar Isus a dezvăluit principiile fundamentale ale adevărului. El i-a spus lui Nicodim: Nu de cunoștință teoretică ai nevoie atât de mult, cât de regenerare spirituală. Nu ai nevoie să-ți fie satisfăcută curiozitatea,

ci să ai o inimă nouă. Trebuie să primești o viață nouă de sus, înainte de a putea aprecia lucrurile cerești. Până când această schimbare va avea loc, făcând toate lucrurile noi, nu-ți va fi de niciun folos mântuitor să discuți cu Mine despre autoritatea Mea sau despre misiunea Mea.”

„Nicodim auzise propovăduirea lui Ioan Botezătorul cu privire la pocăință și botez și cum îndrepta el poporul spre Acela care avea să boteze cu Duhul Sfânt. El însuși simțise că între iudei exista o lipsă de spiritualitate, că, într-o mare măsură, ei erau stăpâniți de bigotism și de ambiție lumească. El sperase într-o stare de lucruri mai bună la venirea lui Mesia. Totuși, mesajul cercetător al inimii al Botezătorului nu reușise să producă în el convingerea păcatului. El era un fariseu strict și se mândrea cu faptele sale bune. Era larg prețuit pentru binefacerea și dărnicia sa în susținerea slujbei de la templu și se simțea sigur de favoarea lui Dumnezeu. A fost tulburat la gândul unei împărății prea curate pentru ca el să o poată vedea în starea sa de atunci.” Hristos, Lumina lumii, 171.

Punctul de mijloc din Hristos, Lumina lumii se găsește în linia lui Nicodim, care reprezintă ultima chemare către adventism în linia sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. El reprezintă o categorie care a auzit mesajul înaintemergătorului lui Hristos, dar care nu era conștientă de starea sa laodiceană.

„În convorbirea cu Nicodim, Isus a desfășurat planul de mântuire și misiunea Sa față de lume. În niciuna dintre cuvântările Sale ulterioare nu a explicat atât de deplin, pas cu pas, lucrarea care trebuia să fie săvârșită în inimile tuturor aceluia care aveau să moștenească împărăția cerurilor. Chiar la începutul lucrării Sale, El a descoperit adevărul unui membru al Sinedriului, minții celei mai receptive și unui învățător rânduit al poporului. Dar conducătorii lui Israel n-au primit lumina. Nicodim a ascuns adevărul în inima sa, iar timp de trei ani au fost puține roade vădite.” Hristos, Lumina lumii, 176.

Mesajul lui Ioan și botezul lui Hristos au reprezentat solia primului înger de a vă teme de Dumnezeu. Mesajul lui Ioan era solia laodiceană a îndreptării prin credință, iar această solie a fost înzestrată cu putere la botezul lui Hristos, după cum și solia lui Jones și Waggoner a fost solia pentru Laodicea în 1888. Botezul lui Hristos și anul 1888 au prefigurat sosirea soliei către Laodicea la 11 septembrie, care se încheie la punctul de mijloc dintre Rafia și Paniu.

Nicodim înseamnă „biruința poporului”, iar îndreptățirea prin credință este solia de pecetluire care a sosit odată cu solia lui Ioan, a fost împuternicită la botez și definită prin întâlnirea de la miezul nopții a lui Nicodim cu Hristos. Capitolul douăzeci și doi descrie moartea lui Ioan, care a produs, în rândul ucenicilor săi, o recunoaștere a stindardului care avea să fie înălțat și să-i atragă pe toți oamenii la Sine. Botezul a fost atât 11 septembrie, cât și 18 iulie 2020 până la 31 decembrie 2023, căci botezul ilustrează moartea (2020), îngroparea (trei zile și jumătate) și învierea (31 decembrie 2023). Apoi urmează întâlnirea de la miezul nopții, unde biruința poporului este ilustrată ca fiind nașterea din nou, de la orbirea Laodiceei la vederea douăzeci-douăzeci a unui Filadelfian. Apoi lucrările lui Hristos sunt prezentate ca înălțarea stindardului.

Pentru Avraam, lucrările lui Hristos pe linia lui Ioan se aliniază cu jertfirea lui Isaac. Pentru Petru, linia se încheie la Cezareea de lângă mare, Caesarea Maritima, la ceasul al nouălea, unde crucea îi

cheamă pe toți oamenii la biruința îndreptăririi prin credință, care este solia celui de-al treilea înger. Solia celui de-al treilea înger este solia celei de-a treia vai a islamului, care a sosit la 11 septembrie, în prima întâlnire a lui Balaam cu măgărița islamului, apoi o dublare a loviturilor împotriva țării glorioase literale, la 7 octombrie 2023, iar apoi a doua lovitură la Nashville, pe măsură ce Balaam călăuzește măgărița islamului prin viile vechii țări glorioase literale și ale modernei țări glorioase spirituale. A treia lovitură este cutremurul legii duminicale care va veni curând. Acolo este adus Isaac ca jertfă; acolo ucenicii lui Ioan, un simbol al mării mulțimi căreia i se dau hainele albe ale martirajului, au auzit și au văzut lucrările steagului. Punctele de mijloc ale Genezei, ale lui Matei și ale lucrării Hristos, Lumina lumii identifică sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii și chemarea neamurilor.

Explicația dată de Hristos lui Nicodim a fost lucrarea vântului, deși lucrarea lui este nevăzută.

„Nicodim era încă nedumerit, iar Isus a folosit vântul pentru a ilustra înțelesul cuvintelor Sale: «Vântul suflă încotro voiește, și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge: tot așa este cu oricine este născut din Duhul.»”

„Vântul se aude printre ramurile copacilor, foșnind frunzele și florile; totuși, el este nevăzut și nimeni nu știe de unde vine sau încotro merge. Tot astfel este și cu lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii. Ea nu poate fi explicată mai mult decât pot fi explicate mișcările vântului. Este posibil ca o persoană să nu poată spune timpul sau locul exact și nici să nu poată urmări toate împrejurările din procesul convertirii; însă aceasta nu dovedește că ea este neconvertită. Printr-o lucrare la fel de nevăzută ca vântul, Hristos lucrează neîncetat asupra inimii. Puțin câte puțin, poate fără ca cel ce o primește să-și dea seama, se produc impresii care tind să atragă sufletul la Hristos. Acestea pot fi primite prin meditația asupra Lui, prin citirea Scripturilor sau prin auzirea Cuvântului din gura predicatorului viu. Deodată, când Duhul vine cu un apel mai direct, sufletul se predă cu bucurie lui Isus. De mulți, aceasta este numită convertire bruscă; dar ea este rezultatul unei îndelungate curteniri din partea Duhului lui Dumnezeu,—un proces răbdător și prelungit.”

„Deși vântul însuși este invizibil, el produce efecte care se văd și se simt. Tot astfel, lucrarea Duhului asupra sufletului se va face cunoscută în fiecare faptă a aceluia care a simțit puterea Lui mântuitoare. Când Duhul lui Dumnezeu ia în stăpânire inima, El transformă viața. Gândurile păcătoase sunt îndepărtate, faptele rele sunt părăsite; iubirea, smerenia și pacea iau locul mâniei, invidiei și certurilor. Bucuria ia locul tristeții, iar înfățișarea reflectă lumina cerului. Nimeni nu vede mâna care ridică povara și nici nu privește lumina coborând din curțile de sus. Binecuvântarea vine atunci când, prin credință, sufletul se predă lui Dumnezeu. Atunci, acea putere pe care niciun ochi omenesc nu o poate vedea creează o ființă nouă după chipul lui Dumnezeu.” Hristos, Lumina lumii, 172, 173.

La 11 septembrie a început să stropască ploaia târzie. La 11 septembrie, islamul, reprezentat în profeția biblică drept „vântul de răsărit”, a sosit pe când începea sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Ploaia târzie, care este un mesaj reprezentat drept „untdelemnul de aur” ce se coboară prin cele două țevi de aur din Zaharia, a început chemarea adventiștilor de ziua a șaptea laodiceeni la pocăință. Vântul Duhului Sfânt și-a început lucrarea de a învăța toate lucrurile care sunt scrise și

de a folosi mesajul cărărilor vechi din Ieremia pentru a vorbi inimilor laodiceenilor orbi. Lucrarea Duhului Sfânt, reprezentată lui Nicodim și explicată mai pe deplin, „pas cu pas”, ca fiind „lucrarea necesară care trebuie să fie făcută în inimile tuturor acelor care vor moșteni împărăția cerului”. Procesul a fost comparat de Hristos cu lucrarea vântului, iar procesul are loc în perioada „vântului de răsărit”, care a sosit la 11 septembrie. Isaia se adresează acestei aceleiași perioade în termenii vântului aspru.

Cu măsură, când va odrăsli, Te vei certa cu el; El Își oprește vântul Său aspru în ziua vântului de răsărit. De aceea, prin aceasta, nelegiuirea lui Iacov va fi ispășită; și acesta este tot rodul: îndepărtarea păcatului lui; când va face toate pietrele altarului ca niște pietre de var sfărâmate, dumbrăvile și chipurile cioplite nu vor mai rămâne în picioare. Isaia 27:8, 9.

Toți prorocii sunt în armonie unul cu altul în zilele de pe urmă, iar „vântul aspru” al lui Isaia este același cu vânturile de vrajbă ale lui Ioan, care sunt ținute în frâu în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Vântul aspru al lui Isaia este vântul de răsărit care este „oprit” în mărturia lui Isaia și ținut în frâu în cea a lui Ioan. Vânturile de vrajbă ale lui Ioan sunt ținute pe loc în timp ce poporul lui Dumnezeu este sigilat, iar vântul de răsărit al lui Isaia este identificat ca perioada când „nelegiuirea lui Iacov” este „ispășită”. Cuvântul ebraic tradus prin „ispășită” înseamnă că s-a făcut ispășire pentru ea. Sigilarea din Ioan este aceeași cu cea din Ezechiel, capitolul nouă, și este aceeași cu curățirea nelegiuirii lui Iacov. Îngerul care trece prin Ierusalim punând un semn asupra celor care suspină și gem este îngerul care se înalță de la „răsărit”.

Și după aceste lucruri am văzut patru îngeri stând în cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, ca vântul să nu sufle peste pământ, nici peste mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger suindu-se dinspre răsărit, având sigiliul Dumnezeului celui viu; și a strigat cu glas tare către cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pecetlui pe frunțile lor pe robii Dumnezeului nostru. Apocalipsa 7:1–3.

Îngerul este Hristos, iar El S-a înălțat la sfârșitul celor patruzeci de zile în care i-a învățat pe ucenici față către față, în perioada Cincizecimii; și El Se înalță la sărbătoarea trâmbițelor din Leviticul douăzeci și trei, la sfârșitul celor treizeci de zile de învățătură față către față cu preoții, care sunt reprezentați prin numărul treizeci.

Anul 2026 este anul alegerilor de la jumătatea mandatului, iar alegerile au fost deja confirmate ca repere profetice. Fără ca democrații să fi furat alegerile din 2020, Trump nu ar fi împlinit enigma Romei. Enigma Romei fiind aceea că ea este a opta și este dintre cele șapte. Acea enigmă îl identifică pe Trump ca reprezentant al chipului fiarei, care întotdeauna se ridică al optulea, și totuși este dintre cei șapte. În Daniel șapte, trei dintre cele zece coarne ale Romei păgâne trebuiau să fie îndepărtate pentru ca cornul cel mic să se înalțe. Acolo, Roma papală s-a ridicat ca a opta între alte șapte coarne, și totuși a ieșit din Roma păgână, căci trebuia să fie dintre cele șapte. În Daniel opt, imperiul medo-persan era reprezentat prin două coarne, apoi Grecia era un singur corn, care, atunci când a fost frânt, a produs patru coarne; astfel, înainte ca Roma să apară, au existat șapte coarne, iar cornul cel mic al Romei este al optulea. Există și alți martori ai faptului că Roma se ridică întotdeauna a opta și este dintre cele șapte, însă punctul principal de referință al enigmei este

capitolul șaptesprezece din Apocalipsa.

Și aici este mintea care are înțelepciune. Cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia. Și sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul este, iar celălalt încă n-a venit; și, când va veni, trebuie să rămână puțină vreme. Și fiara care era și nu mai este, chiar ea este al optulea, și este dintre cei șapte, și merge la pierzare. Apocalipsa 17:9–11.

Alegerile furate din 2020 au identificat o alegere ca waymark profetic. O a doua mărturie a acestui fapt se află la președintele Carter. Reagan a fost primul dintre președinții care conduc la Trump, cel de-al optulea care este dintre cei șapte, întrucât el formează o imagine a Romei. Reagan a fost primul din linia celor opt președinți de la timpul sfârșitului din 1989. Anul 1989 s-a împlinit în Daniel unsprezece, versetele unu până la patru, și el prezintă mărturia celui mai bogat președinte. Reagan a fost precedat de cel mai rău președinte din istorie până la acel moment. Carter a părăsit funcția cu o criză a islamului nerezolvată. Patruzeci și șapte de ani mai târziu, Trump rezolvă în prezent problema lăsată lui Reagan de democratul Carter. Deoarece primul și alfa, Reagan, a fost republican, prefigurând un republican la sfârșit și omega, Trump trebuia, de asemenea, să moștenească o criză a islamului creată de președintele democrat precedent, care, prin necesitate profetică, avea să fie cel mai rău președinte din istorie până la acel moment. Obama, desigur, a împlinit toate aceste caracteristici profetice, și la fel și Biden. Pentru ca Reagan să-l prefigureze pe cel din urmă, el trebuia, de asemenea, să prefigureze nu doar pe al optulea, ci și pe al șaselea. Făcând aceasta, Leul din seminția lui Iuda a trebuit să controleze alegerile pentru a asigura o succesiune de președinții eșuate care l-au precedat pe Trump în ambele situații. Alegerile sunt un waymark profetic, iar 2026 reprezintă alegerile de la mijlocul mandatului pentru președintele care este al optulea dintre cei șapte.

Linia de două sute cincizeci de ani a Statelor Unite a început în 1776 și culminează în 2026. Linia de două sute cincizeci de ani a anului 457 î.Hr. a culminat în 207 î.Hr., între versetele unsprezece și cincisprezece, bătăliile de la Rafia și Panium. Rafia este aliniată profetic cu legământul circumciziei din Geneza șaptesprezece, iar Panium este aliniat profetic cu legământul celor o sută patruzeci și patru de mii din Matei șaisprezece. 2026 se aliniază cu 207 î.Hr., între versetele unsprezece și cincisprezece — între Rafia și Panium, care este, de asemenea, între primul legământ al lui Dumnezeu cu un popor ales și ultimul legământ al lui Dumnezeu cu un popor ales.

Liniile de două sute cincizeci de ani care se încheie la punctul de mijloc al anului 207 î.Hr. și al anului 2026 se aliniază cu linia de două sute cincizeci de ani a persecuției care a început atunci când cetatea Romei a ars în anul 64. Începând de acolo, șapte ani de avertizare cu privire la nimicirea ce avea să vină au fost proclamați locuitorilor Ierusalimului de către un om ciudat. Când a sosit anul șaptezeci și Ierusalimul a fost nimic, biserica lui Dumnezeu a fost împrăștiată, iar ei au răspândit Evanghelia în întreaga lume. În același timp în care biserica din Efes proclama mesajul penticostal al învierii, a început persecuția reprezentată de biserica din Smirna, căci, din necesitate profetică, cele două biserici aveau să meargă în paralel pentru o perioadă de timp. Pavel a fost un conducător al bisericii profetice din Efes, totuși el a scris despre ambele istorii.

Prigonirile, suferințele care au venit peste mine la Antiohia, la Iconiu, la Listra; câte prigoniri am răbdat; dar din toate m-a izbăvit Domnul. Da, și toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniiți. 2 Timotei 3:11, 12.

A.T. Jones identifică perioada de două sute cincizeci de ani care începe în anul 64 și se încheie cu Edictul de la Milano, în 313. În decursul acelor ani, persecuția împotriva poporului lui Dumnezeu a fost dusă mai departe de Roma păgână, însă mesajul către biserica din Smirna menționa zece zile, care reprezintă cea mai cumplită persecuție din acea perioadă.

Nu te teme nicidecum de lucrurile pe care ai să le suferi: iată că diavolul va arunca pe unii dintre voi în temniță, ca să fiți încercați; și veți avea un necaz de zece zile: fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții. Apocalipsa 2:10.

Acea perioadă de persecuție reprezentată de împăratul Dioclețian a durat zece ani, începând în 303 și încheindu-se în 313, când domnea împăratul Constantin cel Mare, așa cum avea să domnească și la prima lege duminicală din 321, și când a împărțit Roma în răsărit și apus în 330. Anul 313 a fost marcat profetic de căsătoria diplomatică de la Milano, când împăratul Constantin (conducătorul Apusului) a aranjat căsătoria surorii sale vitrege, Flavia Julia Constantia, cu Licinius, împăratul care controla partea răsăriteană (sau care urma curând să devină răsăriteană) a Imperiului Roman. Căsătoria a fost încheiată în mod simbolic atunci când Constantin a împărțit împărăția în răsărit și apus în 330.

Perioada de 250 de ani a lui Nero începe cu o perioadă de șapte ani care începe și se încheie cu un asediu ce prefigurează sfârșitul lumii. La sfârșitul perioadei a existat un interval distinct de zece ani de persecuție. Perioada a început în vremea Efesului, apoi a cuprins istoria Smirnei până la biserica de compromis a lui Constantin, când biserica Pergamului a apărut în 313.

Acei șaptesprezece ani, de la 313 la 330, își găsesc contrapunctul în istoria Raphiei și a Paniumului, unde bătălia din 217 î.Hr. și bătălia din 200 î.Hr. sunt despărțite de șaptesprezece ani. La bătălia de la Raphia, Ptolemeu a biruit, dar avea să fie mort și dispărut înainte de bătălia de la Panium. Totuși, el a domnit timp de șaptesprezece ani, din 221 î.Hr. până în 204 î.Hr. Trei linii de 250 de ani, legate împreună prin trei perioade de câte șaptesprezece ani, impun luarea în considerare a faptului că 313 se aliniază cu 2026.

313 a fost o tranziție distinctă de la persecuție la compromis, marcând astfel anul 313 ca un simbol al unei schimbări de natură profetică, prefigurată prin trecerea de la Smirna la Pergam. Primul pas a fost reprezentat de o căsătorie diplomatică, încheiată prin divorț șaptesprezece ani mai târziu. Al doilea pas a fost prima lege duminicală. Inspirația ne informează că legea duminicală este precedată de un proces progresiv, pas cu pas, care include legi duminicale ce preced Legea duminicală definită ca obligându-te să păzești duminica și, de asemenea, persecutându-te pentru păzirea Sabatului zilei a șaptea al lui Dumnezeu.

„Dacă cititorul ar înțelege agențiile ce urmează să fie folosite în conflictul care vine curând, nu are decât să urmărească raportul mijloacelor pe care Roma le-a folosit pentru același scop în veacurile trecute. Dacă ar ști cum se vor purta, uniți, papiștii și protestanții cu aceia care le resping dogmele, să vadă spiritul pe care Roma l-a manifestat față de Sabat și de apărătorii lui.

„Edictele împărătești, conciliile generale și rânduielile bisericesti susținute de puterea seculară au fost treptele prin care sârbătoarea păgână și-a dobândit poziția de onoare în lumea creștină. Prima măsură publică ce impunea păzirea duminicii a fost legea promulgată de Constantin. (A.D. 321.) Acest edict cerea locuitorilor orașelor să se odihnească în «venerabila zi a soarelui», dar le îngăduia oamenilor de la țară să-și continue lucrările agricole. Deși, în fapt, era un statut păgân, el a fost pus în aplicare de împărat după acceptarea sa nominală a creștinismului.” Tragedia veacurilor, 573, 574.

Edictul de la Milano din 313 a fost „edictul regal”, după care au urmat „conciliile generale și rânduielile bisericesti susținute de puterea seculară, care au fost pași”. Aceștia au fost pași progresivi care au condus la prima lege duminicală, în 321. Unul dintre acești pași este reprezentat de „rânduielile bisericesti”, precum păzirea duminicii, „susținute de puterea seculară”. Perioada anului 1888 identifică o serie de legi duminicale introduse în Senat de senatorul Blair, care nu au ajuns nicăieri, însă, în aceeași istorie, mai multe state adoptau legi duminicale impuse la nivel de stat. Acești doi martori identifică anul 313 ca pe un reper, în care „edicte regale”, precum un ordin executiv, ar marca o tranziție în istoria fiarei pământului, care este destinată să vorbească asemenea unui balaur.

Când Statele Unite vorbesc ca un dragon, ele se încheie ca a șasea împărăție a profetiei biblice și fac aceasta vorbind la fel cum au făcut la începutul domniei lor ca a șasea împărăție. În 1798, Statele Unite au adoptat Legile privitoare la străini și la sediiune, care au prefigurat legea duminicală. Legile privitoare la străini și la sediiune din 1798 au constituit al treilea din trei pași care au început în 1776 cu Declarația de Independență, urmată de Constituție în 1789. Acești trei pași se aliniază cu 313, 321 și 330.

1776, 1789 și 1798 au fost toate acțiuni care sunt definite ca vorbire, căci Inspirația ne informează că „vorbirea națiunii este acțiunea autorităților ei legislative și judiciare.” 313, 321 și 330 sunt toate repere profetice asociate cu Constantin cel Mare. Sfârșitul vechiului Israel literal, atât al împărăției de nord, cât și al celei de sud, este simbolizat ca un divorț, iar aceasta este ceea ce reprezintă anul 330. Un divorț între est și vest într-o căsătorie care începuse cu șaptesprezece ani mai înainte, la căsătoria reprezentată de Edictul de la Milano. La legea duminicală, Statele Unite își vor fi umplut cupa timpului lor de probă și vor fi divorțate de Dumnezeu în ceea ce privește scopul lor profetic, așa cum a fost prefigurat de țara în care curge lapte și miere pentru Israelul antic. Inspirația spune că apostazia națională este urmată de ruină națională. Aceasta se întâmplă atunci când Dumnezeu divorțează țara cea slăvită, așa cum este reprezentată prin anul 330. De la căsătoria din 313 până la prima dintr-o serie de legi duminicale tot mai severe, în 321, și până la divorțul din 330. 1776 se aliniază cu 313, iar 1789 se aliniază cu 321, iar 1798 se aliniază cu 330.

330 este, de asemenea, împlinirea celor 360 de ani de la bătălia de la Actium din 31 î.Hr. Actium a fost al treilea obstacol al Romei și, prin urmare, prefigurează legea duminicală, unde Roma modernă își cucerește al doilea și al treilea obstacol. La waymark-ul din 330, bătălia de la Panium se unește cu bătălia de la Actium. Bătălia de la Raphia din 217 î.Hr. se aliniază cu războiul ucrainean din 2014, apoi, în 2015, Trump și-a lansat prima campanie prezidențială; în 2020, ambele coarne ale fiarei pământului au fost ucise; în 2023, amândouă au fost înviate. În 2024 a

început testul temeliiilor, iar în 2025 alianța profetică a celui de-al optulea președinte și a omologului său papal a fost marcată de inaugurările lor reciproce.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.